

TELEGRAFUL ROMAN.

Apere Marția, Joia și Sâmbăta

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 45

Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 45
Epistolele nefrancate se refuză — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr., rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fie-care publicare.

Sibiu, 4 August, 1893.

Alianța ruso-francesă-magiară, étă cestiunea, cu care s'a ocupat dillele aceste presa magiară și streină și despre care am făcut pomenire în Nrul trecut al fôiei nôstre. „Pesti Napló” a bătut toba, cum am dîce, că Rimler, fost secretar de stat austriac, a fost în misiune secretă în Rusia, cu scop de a pregăti terenul pentru încheierea unei alianțe între Francia, Rusia și Ungaria, îndreptată contra triplei alianțe și contra celui mai puternic factor al acesteia, contra poporului german. Rimler, ca persônă și ca reprezentant al acestei direcțiuni, are puțină importanță și de sigur lumea s'ar fi interesat puțin despre isprăvile lui, dacă el n'ar fi făcut cunoscut, că din Ungaria a fost trimis și imputernicit a face pașii, ce i-a făcut la Petersburg, din partea partidului independentist al Ungariei. Aci a devenit lucrul interesant. Poporul magiar are mare antipatie contra Rusiei, cu deosebire din 1848—9 încôce și étă, că acum ese la ivelă prin un fel de Pituc politic, cu numele de Rimler, pus la cale de cine scie cine, că chiar partidul, care mereu afirmă despre sine, că este încarnațiunea poporului magiar, acest partid umblă a căuta puncte de legătură cu Rusia. Partidul independent, respective aderenții lui, cari s'au aflat în capitală, îndată ce a eșit acésta în „P. N.” s'au grăbit a o desmînți, declarând, că partidul n'a însărcinat pe nime ca în numele său să întrevie pentru alianța cu Rusia.

Acésta se pôte, o credem și noi că partidul independentist, „oficios” a-decă n'a însărcinat pe Rimler cu nici o misiune, dar cumcă cei mai mulți deputați independenți și între ei în locul prim Pázmandy au stat și stau în legătură cu Rimler și că sunt aderenții direcțiunii, ce o represintă acésta, este incontestabil. A recunoscut-o Pázmandy și se vede și din publica-

țiunile ulterioare, ce s'au făcut în acésta cestiune.

Noi însă nu dăm mare însemnătate întregii afaceri, pentru că scim, că aceia, cari constituie partida kossuthistă, nu vor ajunge nici odată, ca să dispue asupra sorții Ungariei și în genere pentru viitor noi credem, că asupra sorții Ungariei vor dispune tôte popórele, cari o locuiesc, ér nu numai o fracțiune, cu idei scrintite, cum sunt mulți dintre kossuthiști. Ér popórele Ungariei și în special românii stau departe de-a urmări acésta politică, cu tôte că ei mereu sunt acușați din partea presei magiare ca rusofili, ceea-ce în opiniunea publică a magiarilor nu însămnă mai puțin de cât tradare de patrie. Trădarea de patrie însă putem să dîcem, că o fac aceia cari stau în legătură cu de al de Rimler, și acésta în ori ce cas, fie acésta legătură serioasă sau numai cu scopuri laterale. Cei cari au scos la ivelă tot lucrul acésta, se pôte că au numai scopuri laterale, un fel de manevră, cum am dîce. La acésta presupunere ne îndreptătesce casul, că tôte aceste se întemplă acum, când e scit că împératul Germaniei va veni în Ungaria, și apoi foile magiare, cari cu mare grabire vin a declara, că poporul magiar n'are de a face cu Rimler și cu Rusia și că el stă neclintit cu tripla alianță și cu cel mai puternic stêlp al ei, cu împératul Germaniei.

„Qui s'escuse s'acuse” dîce proverbul francez, ér' părerea nôstră în acésta cestiune este, că rea politică fac aceia, cari urmăresc astfel de tendințe, se jôcă cu focul, care ușor îi pôte arde.

Lege nouă. În foile unguresci cetim: În congregațiunea orașănescă cea mai apropiată a orașului Kassa, din incidentul afa, cerii Pavel-Pituc se va propune, ca orașul să redigeze o adresă la guvern, ca acésta să substêrnă dietei un proiect de lege pen-

tru pedepsirea severă a agitatorilor naționalităților.

Lăsând la o parte împregiurarea, că foile și șovinistii magiari despre fie care român, chiar și despre Lauran și Silviu Rezei, cred că sunt agitatori, observăm, că lupta leală de apărare și de câștigarea de drepturi a românilor nu se va pute oprimă prin lege, fie ori cât de draconică.

După Turda și Orade, Aradul.

Lui „Magyar Hirlap” de Luni (14 August) îi se scrie din Arad, că tinerimea patriotică din Arad voescă și ea se-și esprime „patriotismul”, ca cea din Orade, cu „demonstrațiuni”, din incidentul afacerii Pituc. A și cercat Sâmbetă sêra se atace institutul „Victoria”, dar poliția i-a împrăștiat. Apoi lui Pituc vor se-i face conduct de torțe. Étă cum pôte omul să ajungă la renume și însemnătate. Numai mai departe.

La afacerea Pituc.

Dela Sigetul Marmației spre Dobrișin și până la Macău sunt o sémă de comune greco-catolice, ai căror credincioși sunt de origine români, ici colea și ruteni, cari amestecate cu comune unguresci, și-au pierdut încâtva tipul național, pentru că până când betrânii mai vorbesc încă și astăzi limba română și respective cea rutenă, generațiunea tineră a uitat aproape limba părinților și vorbesce mai ușor limba magiară.

Poporul ca atare se numesc pe sine și astăzi tot român: „Oláh vagyok. Oláh valláson vagyok”, răspunde când este întrebat.

Limba liturgică firesc în biserici este cea română și respective rutenă, căci la Muncaciu și respective Ungvár episcopia este rutenă, ér în Gherla și Orade episcopiile sunt românesce. Când s'au înființat aceste episcopii, papa dela Roma, ca cap al bisericii catolice, a decretat limba română și cea rutenă de limbi liturgice într'o bullă specială a sa.

O sémă de preoți și cantori ruteni, încă dela începutul erei constituțională, ignorând cu totul usul vechiu al bisericii și călcând bulla papală, au început la servițiul divin a vorbi și cânta unguresce, la înmormântări a lua iertăciuni și a predica unguresce.

Și aflându-ne într'o lume speculativă, acești preoți ruteni au lăsat se se vorbescă prin țiaristica locală, mai apoi în cea din capitala țerei, cât de des despre meritele lor patriotice, lășind chiar și în biserică limba magiară.

Episcopii dela Ungvár n'au vrut a observa, cum unii preoți de capul lor calcă bulla papală. Episcopii ruteni socotiau: papa este departe, dar regimul unguresc aproape. Nu vom vătéma opiniunea țiaristică magiară; nu vom atrage asupra nôstră suspțiunea guvernului.

În țiaristică s'a ventilat ideea, ca în Dorog se se ridice o episcopie nouă greco-catolică cu limba rituală magiară.

Protopopii ruteni au aprobat acésta ideeă, creșdend, că vor ajunge în staluri de canonici, vor purta cruce pe pept și vor fi titulați „măria ta.”

Propunerea însă n'a ajuns până la scaunul papal. Căci din Roma nu scim se fi sosit ceva respuns în acésta cestiune. Episcopia are lipsă încă și de beneficiu, ce numai statul și respective fondul religionariu îi pôte da.

Primații din Strigoniu, pre cât scim noi, au fost cu toții în contra ideei de a se înființa o episcopie greco-cat. magiară, pentru-că acésta episcopie ar face propagandă mare nu între români și ruteni, ci între ungurii romano-catolici și protestanți. „Magyar óhitű egyház” este pericol pentru noi, cugetă episcopatul catolic; și are tot dreptul.

Astfel episcopia din Dorog până acuma se bucură numai de protecțiunea țiaristilor superficiali unguri și jidani. Nici un ministru șovinist, cum era fericitul Trefort, n'a făcut nimic întru acest scop, deși idei estravagante în contra naționalităților fu caracte-

FOIȚA

Costea.

Vine Costea din răsboiu,
Și cu el vin alpii doi.
Fața arsă, trupul supt,
Straiul colbuit și rupt.
Dar de multă voie bună
Sună codrii și rêsună.
Cel mai tînăr chiotia:
„Alelei, puicuța mea!
De m'aș mai vedea acasă,
Mire eu și tu mirésă!”
Cel mai vêrstnic dintre ei:
„Dragi bujori, mereu în drum!
Sciu, că-mi es copii mei!
Dor m'ê ved' acum-acum!”
Doi cântau, cel mal vuia;
Costea, el tăcea-tăcea.
„Alelei, tu Coste, frate,
Spune-ne ce gînd te bate?”
„Măi fărtați, nu-mi aflu rost;
Veseli eu cu voi am fost.
M'ê gîndiam la maica, biata,
Eu în foc, sub cruce tata —
Și de-odat' așa din drum
M'a prins jelea nu sciu cum!
Voe rea se nu ve facă:

Mi-a venit și o se-mi trecă!”
Cei doi cîntă, codru sună,
Și tustrei merg împreună.
Când ajung la móră nouă,
Calea lor se face 'n două.
Doi pe rîu în jos s'au dus,
Costea, el pe rîu în sus.
Singur, și pustiu ce-i malul!
Și 'ndemna cu vorbe calul:
„Sbóră, murgule, cu mine!
Sbóră, că se sbor imi vine!
Tînér esti de patru ieroi,
Câmp ai larg se mi te-asterni!
Nu te opri fîrtate drag,
Până la măicuța 'n prag!”
Și cu murgul el vorbia,
Murgul tréz înfelegea.
Gîndul fulgeră cu sborul,
Dar mai fulger sbóră dorul.
Sbóră calul rîndunel —
Când a fost pe la rêsôce,
Ochiul stîng a prins se-i jôce.
În sat Costea când intra,
Çucuvaica 'n turn cînta.
Èr când a bătut la pórta,
Măsa 'n casă caldă-môrtă!
Cât a plâns cu ochi merei
Așteptînd copilul ei!
Și n'a fost nici mîngăiată
De a-l vedea măcar odată! —
Și prin nôpte în capul gol,
Costea 'n mijloc de ocol,
S'ê și mai stîngă 'n vînt afară

Capul foc și gîndul pară.
El sub tunetul de tun
S'a bătut ca un nebun
Parcă de-și iuția el pașii,
Mai curênd periau vrășmașii.
Și-l mîna un singur gînd,
S'ê se 'ntorcă mai curênd.
Și la ce? Pustiu și gheață!
Măsa 'l mai tînér 'n viață.
Când era sub plumbi și fum.
Numai ea! Și-acum — acum?
De-ar începe erăși toitul,
Ah, de-acum de-ar fi rêsboiul!

George Coșbuc.

Libertate!

Sus pe munții țerii mele
Sufletu-i vecin cu stele.
Și frumôsa libertate,
Chipul gingașei feciôre,
Pe sub umbră se abate
Și bea apă din isvóre.
Viața-i place se-și desmerde
Pe un pat de erbă verde;
Numai c'un codruț de pâne

Și muiat în dulci isvóre,
Decât se tot stea, drept căne,
Lângă ușă cerșitoare.

Ori pe pajistea înverșită
Rătăcesce despletită
Și senini îi mai sunt ochii
Ca oglinda apei clare;
Pórtă flori în póla rochii
Și le presură 'n carare;

Și ușoră îi e urma,
Când își paște 'n codrii turma,
Valuri verđi călcînd de-avalma
Li desmêrdă blând piciorul
Și, punênd în frunte palma,
Stă cu drag privind păstoriul.

El vrăjind din buciom cîntă
Doina jalnică și sfîntă.
Ea 'l ascultă 'n erbă 'ntinsă
Prinde cîntecul s'o 'mbete
Și se lasă 'ncet cuprinsă
Și-adormită 'n blonde plete.

George Murnu.

